

Max Brod On Franz Kafka (English Subtitles)

This is an interview with Max Brod, Kafka's longtime friend and literary executor.

After Kafka's death, Brod refused to comply with Kafka's instructions to burn most of his work, instead seeing many of Kafka's texts to first publication.

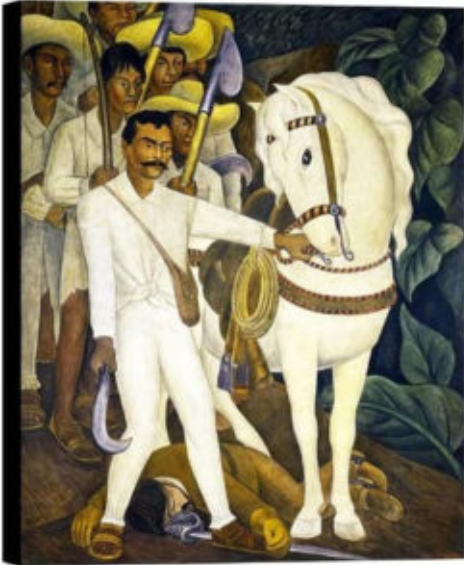
George Orwell - Politics And The English Language

"Politics and the English Language" (1946) is an essay by George Orwell that criticised and ended the "ugly and inaccurate" written English of his time and examines the connection between political orthodoxies and the debasement of language.

The essay focuses on political language, which, according to Orwell, "is designed to make lies sound truthful and murder respectable, and to give an appearance of solidity to pure wind". Orwell believed that the language used was necessarily vague or meaningless because it was intended to hide the truth rather than express it. This unclear prose was a "contagion" which had spread to those who did not intend to hide the truth, and it concealed a writer's thoughts from himself and others. Orwell encourages concreteness and clarity instead of vagueness, and individuality over political conformity.

Source: https://en.wikipedia.org/wiki/Politics_and_the_English_Language

Revolutie in galop - De onmisbare rol van het paard in de Mexicaanse Revolutie

Diego Rivera - Emiliano Zapata

De Mexicaanse kunstenaar Diego Rivera maakte in 1932 een litho van de legendarische Mexicaanse boerenleider Emiliano Zapata (1879-1919). Niet zonder reden beeldde hij deze af staand naast zijn witte paard. Zapata was niet alleen een groot paardenliefhebber, maar Rivera symboliseerde hiermee de rol van het paard in de zapatistische revolutie. Hij realiseerde zich dat Zapata en zijn boerenlegers onmogelijk zonder paarden hun revolutionaire strijd hadden kunnen voeren. Dat gold eveneens voor Zapata's evenknie tijdens de Mexicaanse Revolutie, Pancho Villa (1877?-1923). De tactische strijdmethodes die door beide legerleiders werden toegepast waren alleen mogelijk dankzij een grootschalige inzet van paarden.

Strijdtoneel

Wie wel eens een speelfilm over de Mexicaanse Revolutie (1910-1920) heeft gezien, kent de beelden: in opstuiwend zand stormen legers te paard een stad binnen en mannen met sombrero's, behangen met kogelgordels, schieten schijnbaar doelloos alle kanten op. In de meeste gevallen geven deze films een

nogal geromantiseerd beeld van de revolutie en van de leiders Zapata en Villa.[1] Authentieke filmbeelden van Zapata en Villa uit de revolutie hebben echter wel degelijk de basis gelegd voor de uit Hollywood afkomstige clichébeelden.

Over de Mexicaanse Revolutie zijn honderden boeken geschreven.[2] Daarin wordt uitgebreid aandacht besteed aan de door Zapata en Villa toegepaste guerrillatechnieken.

In tegenstelling tot de Franse Revolutie van 1789 en de revoluties in de negentiende eeuw (1848 en de Commune van Parijs in 1871) die plaatsvonden in een stedelijk decor, was de Mexicaanse Revolutie de eerste grootschalige revolutie waarbij steden niet het strijdtoneel vormden. De revolutie speelde zich af in een diversiteit van landbouw- en veeteeltgebieden, woestijn, plattelandsdorpen en bergen.

Zonder gebruik te maken van het paard als vervoermiddel en strijdmiddel, zou deze revolutie in de ontstane vorm nooit hebben plaatsgevonden. De vanzelfsprekende, onmisbare rol van het paard in het dagelijks leven van de meeste Mexicanen - als vervoermiddel en op boerenbedrijven - ontwikkelde zich bijna vanzelfsprekend naar die van essentieel hulpmiddel in de strijd om een beter bestaan.

Emiliano Zapata

Hacendados

Emiliano Zapata, geboren in de zuidelijke Mexicaanse staat Morelos, behoorde niet tot de armste klasse in Mexico. Zijn familie had een klein boerenbedrijf. In Morelos leden de kleine boeren voortdurend onder de misdaden van de grote

landeigenaren, de *hacendados*. Deze eigenden zich land, waterbronnen en soms hele dorpen (*pueblos*) toe om hun suikerplantages te kunnen uitbreiden. De hacendados voelden zich gesteund door de Mexicaanse dictator Porfirio Díaz, die regeerde van 1876 tot 1911. De kleine landeigenaren en onafhankelijke boeren stonden volgens Díaz de vooruitgang van Mexico in de weg. Zapata wierp zich op als hun vertegenwoordiger en protesteerde voortdurend bij de lokale autoriteiten tegen de handelwijze van de hacendados. Dit had geen enkel resultaat. Zij zagen Zapata als een vervelend obstakel voor hun belangen. Om hem uit de streek weg te krijgen, wist men hem over te halen dienst te nemen in het leger. Daar viel hij op door zijn vakmanschap in de omgang met paarden. Na een half jaar hield hij het leger voor gezien en keerde hij terug naar zijn dorp waar hij als burgemeester werd gekozen. Al voor 1910 begon hij met medestanders stukken land die door de hacendados waren ingepikt, terug te veroveren.

Aanhangers van Madero

Landhervormingen

In 1911 moest Díaz onder druk van presidentskandidaat Francisco Madero het land verlaten.[3] Madero had plannen tot landhervorming en zocht daarvoor steun bij lokale leiders. In de noordelijke staat Chihuahua vond hij de plaatselijke bandiet Doroteo Arango, beter bekend als Pancho Villa, aan zijn zijde. Zapata steunde weliswaar de plannen van Madero, maar vanwege diens achtergrond als grootgrondbezitter, bleef hij hem wantrouwen.

Eenmaal president, kwam van de landhervormingen van Madero niets terecht. Zapata keerde zich tegen Madero en kwam met een eigen plan voor landhervorming, het *Plan de Ayala*. Zapata wilde de landerijen van de grootgrondbezitters onteigenen en teruggeven aan de kleine boeren en aan de *pueblos*. Zapata heeft zich nooit anarchist genoemd maar was in belangrijke mate beïnvloed door de anarchistische ideeën van de broers Enrique en Ricardo Flores Magon en door de geschriften van Kropotkin. In 1915 wist hij na verovering van

grote delen van Morelos het gebied te herverdelen zoals hij in zijn plan had voorgesteld en tegelijk de levensstandaard voor de boerenbevolking aanzienlijk te verbeteren.

Madero benoemde de meedogenloze generaal Victoriano Huerta tot legerleider, om zo Zapata te kunnen bestrijden. Huerta liet Madero vervolgens uit de weg ruimen en benoemde zichzelf tot president. Het jaar 1914 werd gekenmerkt door een felle strijd tussen het federale leger en de opstandelingen. Het boerenleger van Zapata in Morelos en de troepen van Villa in het noorden, bestookten voortdurend het Mexicaanse leger. Aanvankelijk steunde Villa weliswaar Huerta, maar al snel keerde hij zich van hem af. Villa wilde in de eerste plaats de macht van de grootgrondbezitters doorbreken.

Derde van rechts: Pancho Villa

Paarden

Zapata en Villa waakten ervoor geen grootschalige confrontaties met het federale leger aan te gaan. Vaak werd een hinderlaag opgezet of werden snelle verrassingsovervallen uitgevoerd op kleine legereenheden in het veld of op dorpen en kleine steden die in handen waren van het leger. Omsingelde legereenheden werden tot overgave gedwongen of men ging de strijd aan.

Soldaten die zich aan Zapata overgaven werd de keuze gegeven zich bij hem aan te sluiten of de wapens in te leveren en naar huis te gaan. Officieren werden in de meeste gevallen geëxecuteerd. Na de inname van een stad of dorp werd het stadhuis in brand gestoken waarna men weer verdween. Expedities van het leger op zoek naar de *zapatistas* bleven meestal zonder resultaat. Na een snelle terugtocht naar eigen gronden, verdwenen de *zapatistas* geruisloos in de anonimiteit van het dagelijkse boerenleven.

Generaal Huerta inspecteert zijn troepen

Verrassingsaanvallen

Het leger van Zapata bestond uit zo'n drie- tot vijfduizend man, meestal opererend in groepen variërend van tientallen tot enkele honderden. Een belangrijke voorwaarde om snel tot actie te kunnen overgaan, was al vervuld: vrijwel alle soldaten hadden voor hun dagelijks werk al de beschikking over een paard. Wel was het voor Zapata aanvankelijk lastig om aan voldoende wapens te komen. Door *haciendas* van landeigenaren te overvallen werd het wapenbezit aangevuld. Het doel van Zapata's guerrillatactiek was door telkens verrassingsaanvallen uit te voeren, de vijand te verzwakken. Daarbij was het zaak de eigen verliezen zo laag mogelijk te houden. Bij voorkeur vielen de zapatistas te paard aan op voor hen bekend terrein, ongeschikt voor de inzet van grote vijandige legers of infanterietroepen. Doorslaggevend voor de successen van de zapatistas was dat de soldaten geworteld waren in de lokale bevolking en er deel van uitmaakten. Zowel met voedselvoorziening als logistiek met de toelevering van paarden, werden de zapatistas door de lokale bevolking ondersteund. Het federale leger bestond uit vijftwintigduizend man, veelal gelegerd in garnizoensplaatsen. Van daaruit beperkte het zich vooral tot het controleren van de omgeving.

Met weliswaar de beschikking over kanonnen, was het vooral gericht op een negentiende eeuwse, Europese wijze van oorlog voeren, zoals tijdens de Napoleontische oorlogen en de Frans-Duitse oorlog van 1870: een massale inzet van infanterietroepen die slag konden leveren met een soortgelijke tegenstander. Het Mexicaanse leger kon daarom niet effectief reageren op tegenstanders die van guerrillatactieken gebruik maakten. Met name in woestijngebieden en de bergen bleek het leger niet doeltreffend te kunnen opereren.

Pancho Villa voert zijn leger aan

Treinen

Door eveneens guerrilla-aanvallen uit te voeren kon Pancho Villa met zijn leger - variërend van vijf- tot zestienduizend man - in de staat Chihuahua een groot gebied bestrijken. Villa paste graag een overrompelingstactiek toe op zijn tegenstanders, door massaal met zijn manschappen, in volle galop al schietend de vijand tegemoet te treden. Dezelfde aanvalstactiek werd al eerder door de Noord-Amerikaanse Comanche- en Apache-indianen toegepast.

Villa vergroete zijn mobiliteit aanzienlijk door gebruik te maken van gekaapte treinen. Zo kon binnen enkele dagen honderden kilometers verderop een aanval worden uitgevoerd. De paarden van de soldaten werden in de trein gestald, de mannen namen plaats op de daken van de wagons. Met een tweede trein volgden de vrouwen van de soldaten. Villa hechte er aan dat de echtgenotes en vriendinnen van de soldaten gedurende een veldtocht altijd in de nabijheid waren. Zo werd de desertie van *villistas* beperkt en de kans op verkrachtingen in veroverde pueblos verkleind. Vrouwen zorgden meestal voor de maaltijden en verzorgden de gewonden. Sommige vrouwen, de *soldaderas*, reden en vochten in de voorste linies mee.[4]

In het leger van Zapata was het zeker niet ongewoon wanneer een vrouw een officiersrang vervulde.[5]

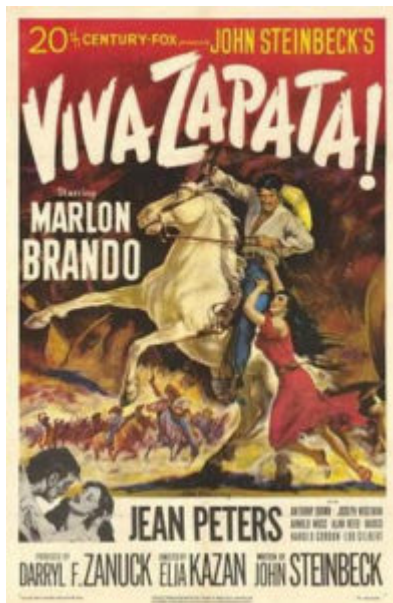
Van Villa wordt beweerd dat hij zo nu en dan een trein kaapte achter de vijandelijke linies, deze volstopte met explosieven en vervolgens op de vijand liet inrijden. Bekend is dat Villa meerdere malen verslagen tegenstanders zonder pardon liet executeren.

Bankbiljet met Zapata 1994

Triomf en dood

Zapata en Villa hadden geen presidentiële ambities. Hun grootste symbolische triomf was het moment waarop beide mannen in 1914 onder het gejuich van tienduizenden, gezamenlijk Mexico City binnenreden, nadat ze tegenstanders Carranza en Obregón hadden verslagen. In de jaren twintig kwam de *Partido Revolucionario Institucional*, voortgekomen uit de revolutie, aan de macht. Enkele punten uit het Plan de Ayala werden weliswaar gerealiseerd, maar de landhervormingen werden niet doorgevoerd op de wijze zoals Zapata ze zich had voorgesteld. Nog steeds is de Partido Revolucionario Institucional de toonaangevende partij in Mexico, maar deze is vervallen tot een brede sociaaldemocratische beweging zonder revolutionair elan. Zapata heeft in Mexico nog steeds een legendarische status. In 1919 werd hij in een ingewikkeld complot in een val gelokt. Bij het oprijden van het dorpsplein van Chinameca, werd hij door veronderstelde medestanders doodgeschoten. Pancho Villa trof in 1923 hetzelfde lot. Nadat hij bij een plaatselijke bank goud had opgenomen, werd hij in de hoofdstraat van het plaatsje Parral door tegenstanders onder vuur genomen. Opmerkelijk detail: Villa was niet te paard, maar reed op dat moment in zijn auto, een Dodge.(6)

Noten

[1] De bekendste film is *Viva Zapata!* (1952) van regisseur Elia Kazan, naar een scenario van John Steinbeck, met Marlon Brando als Zapata, helaas een wat minder goede film van Kazan.

Pancho Villa is in veel Hollywoodproducties meestal vervallen tot een karikatuur, zoals in *Villa Rides* (1968) met Yul Brynner als Villa, of in *Pancho Villa* (1972) met Telly Savalas in de hoofdrol. Villa was een ijdele man en niet wars van publiciteit. Een aantal malen werden zijn acties vastgelegd door Amerikaanse filmploegen en in drie films speelde Villa zichzelf.

Een uitstekende documentaire over de Mexicaanse Revolutie en haar betekenis, *The Storm that Swept Mexico* (2011), is te vinden op Youtube en bevat veel authentieke filmopnames uit de revolutiejaren. *Zie hieronder*.

[2] Op het verloop van de revolutie kan in het bestek van dit artikel slechts kort worden ingegaan. Enkele titels over de Mexicaanse Revolutie: Ronald Atkin, *Revolution! Mexico 1910-1920* (1969); Adolfo Gilly, *The Mexican Revolution* (1983), Robert E. Quirk, *The Mexican Revolution 1914-1915* (1960). Over Zapata zijn o.a. verschenen: Peter E. Newell, *Zapata of Mexico* (1979); Robert P. Millon, *Zapata* (1969); John Womack Jr., *Zapata and The Mexican Revolution* (1969). De Amerikaanse auteur John Reed (de latere schrijver van *Ten Days that Shook the World*) reisde enige tijd mee met de troepen van Pancho Villa en deed daarvan verslag in zijn boek *Insurgent Mexico* (1914).

[3] Porfirio Díaz (1830-1915) sleet zijn laatste jaren in Parijs. Hij ligt begraven op Cimetière du Montparnasse (15 e Division) in Parijs.

[4] Tijdens de revolutie ontstond het volksliedje *La Adelita*. Het lied is een eerbetoon aan de soldaderas en wordt in Mexico nog steeds gespeeld.

[5] Zo werd de onderwijzeres Dolores Jiménez y Muro (1848-1925) in 1914 brigadegeneraal in het leger van Zapata. Ze werkte mee aan het opstellen van het *Plan de Ayala* en was redactrice van de krant *La Voz de Juárez*.

[6] De auto waarin Villa werd gedood is te bezichtigen in het Francisco Villa Museum in Chihuahua, Mexico. Zie

https://en.wikipedia.org/wiki/Francisco_Villa_Museum

The Storm that Swept Mexico

Elif Shafak - Zo houd je moed in een tijd van verdeeldheid

Elif Shafak - Ills.: Joseph Sassoon Semah

Hoe kunnen we hoop, vertrouwen en geloof in een betere wereld voeden in een wereld die voelt alsof-ie op instorten staat, waar ontgoocheling en verbijstering heerst en we niet worden gehoord? Door de pandemie maken we nu een betekenis-crisis mee: fundamentele concepten moeten worden gherdefinieerd. De democratie is veel fragieler dan we dachten: ze is een delicaat ecosysteem van checks-and-balances dat voortdurend voeding en verzorging behoeft, aldus Elif Shafak.

Elif Shafak gelooft in de kracht van verhalen om te laten zien hoe democratie, tolerantie en vooruitgang door schrijven kunnen worden gevoed. Zij is geboren in Frankrijk, groeide op in Turkije, Spanje en de Verenigde Staten, en is nu staatsburger van het Verenigd Koninkrijk, maar leeft vooral in 'Verhalenland'.

Als romanschrijfster voelt ze zich aangetrokken door verhalen en door stiltes. Haar aandacht is vooral gefocust op de 'periferie', de gemarginaliseerde, achtergestelde, rechteloze en gecensureerde stemmen. En op taboes: politieke,

culturele en gendertaboes, want als we niet luisteren naar afwijkende meningen, stoppen we met leren.

Groepsdenken of sociale mediabubbels voeden en versterken de herhaling. Daarom moeten we blijven bewegen, intellectuele nomaden worden, tijd doorbrengen aan de randen van de samenleving.

De mensen zijn ontgoocheld doordat hun stem niet wordt gehoord, worden geconfronteerd met een politiek systeem dat bestaat uit marketingsteksten, een financiële markt die wordt gedreven door hebzucht en winst, recente gebeurtenissen die niet meer verlopen op de lineaire progressieve manier zoals eerder. Mensen zijn verbijsterd doordat kunstmatige intelligentie en data steeds meer invloed krijgen, zonder dat gewacht wordt totdat het menselijk verstand het kan bevatten. Wat rest is een grote leegte, een onzeker bestaan en een onbekend en onvoorspelbaar begin, waar we helemaal alleen zijn, zonder dat we deel uit maken van een collectief. We zijn ongerust over de toestand van de wereld, en onze plaats daarin, of juist gebrek aan een eigen plaats. We hebben een voortdurende onrust, een existentiële angst, we zijn kwetsbaar. We zijn bezorgd en boos. Hoe kunnen we die individuele en collectieve woede omzetten in een positieve kracht en betrokken zijn? En niet apathisch zijn waardoor we geïsoleerd raken.

Het staat voor Elif Shafak vast dat we niet kunnen terugkeren naar de situatie van voor de pandemie. We hebben de keuze tussen het nationalisme, de 'eigen volk eerst'-benadering of de weg naar internationale communicatie en samenwerking. De keuze is afhankelijk van economische en politieke factoren, maar ook van het debat over identiteit. Hoe we onze identiteit benaderen zal onze volgende stappen bepalen, aldus Shafak. Zij definieert zichzelf als een wereldburger, een universele ziel, burger van de hele mensheid. We moeten allemaal geëngageerde, betrokken burgers worden. Verhalen kunnen ons daarbij helpen, ze leveren een genuanceerder, reflectievere manier om te beschouwen, ervaren, voelen en herinneren. Ze geven inzicht in de complexiteit en rijkdom van identiteiten, en van de schade die we aanrichten als we die proberen te reduceren tot één enkel definiërend kenmerk. Verhalen hebben een herscheppende kracht om 'mensen samen te brengen, onze cognitieve horizon te verbreden, en langzaam maar zeker meer empathie en wijsheid te ontwikkelen'.

Elif Shafak - *Zo houd je moed in een tijd van verdeeldheid*. Uitgeverij Nieuw Amsterdam, 2020. 96 pag. ISBN9789046828151

Elif Shafak schrijft in het Engels en Turks. Haar werk is in vijftig talen vertaald en won diverse internationale prijzen.

Elif Shafak - The revolutionary power of diverse thought

“From populist demagogues, we will learn the indispensability of democracy,” says novelist Elif Shafak. “From isolationists, we will learn the need for global solidarity. And from tribalists, we will learn the beauty of cosmopolitanism” A native of Turkey, Shafak has experienced firsthand the devastation that a loss of diversity can bring — and she knows the revolutionary power of plurality in response to authoritarianism. In this passionate, personal talk, she reminds us that there are no binaries, in politics, emotions and our identities. “One should never, ever remain silent for fear of complexity,” Shafak says.

Check out more TED Talks: <http://www.ted.com>

Verslagen uit Spanje

De Amerikaanse journaliste Virginia Cowles, die in 1936 voor de Engelse *Sunday Times* naar Spanje vertrok om verslag te doen van de Spaanse Burgeroorlog, bekende later - in haar indrukwekkende oorlogsmemoires *Looking for Trouble* (1941) - niet in alle opzichten goed voorbereid te zijn geweest op haar

werk als correspondent. Ze arriveerde in een door de Franco-troepen belegerd Madrid, in kleding volstrekt ongeschikt voor een oorlogssituatie. Strompelend op hakken en gekleed in rok bracht ze onder meer een bezoek aan republikeinse loopgraven. Ondanks de ernst van de situatie levert haar informatieve verslag van dat bezoek daardoor hilarische momenten op.

Madrid werd vanaf oktober 1936 continu belegerd door de nationalistische

troepen van generaal Franco. Vrijwel dagelijks werd de stad beschoten door kanonnen en mortieren. Honderden gebouwen lagen in puin, duizenden bewoners waren de stad ontvlucht. De aanlevering van voedsel naar de stad was minimaal, een hongersnood stond op uitbreken.

Virginia Cowles

Correspondenten

Virginia Cowles boekte een kamer in Hotel Florida aan de Plaza de Callao in Madrid. Het was de plek waar de internationale oorlogscorrespondenten zich hadden verzameld om van daaruit verslag te doen van de belegering. Ze ontmoette er onder anderen Sefton Delmer van de *Daily Express*, Ernest Hemingway en Martha Gellhorn (de latere Mrs. Hemingway), die beiden schreven voor *Collier's Weekly* en schrijver John Dos Passos. Oorlogsfotograaf Robert Capa verbleef er diverse malen, meestal in gezelschap van zijn vriendin Gerda Taro, de fotografe die later aan het front om het leven zou komen. De Nederlandse regisseur Joris Ivens was er met zijn cameraman John Fernhout om de film *Spanish Earth* te draaien.

Correspondenten Jay Allen van de *Chicago Herald Tribune*, Mikhail Koltsov (*Pravda*) en de journalisten Louis Fischer en George Steer waren frequente gasten van het hotel.

Toevluchtsoord

De eerste vraag die Cowles door haar collega's werd gesteld was: heb je wat te eten meegenomen? In Hotel Florida was nauwelijks voedsel voorhanden.

Hemingway maakte zich bij de anderen populair omdat hij er vaak in slaagde bacon, eieren, koffie en marmelade te regelen, bovendien was whisky en gin op zijn kamer ruim voorradig. De kamer van Hemingway was tijdens beschietingen van de stad, sowieso een toevluchtsoord voor de andere correspondenten: Hemingway had, zeer uitgekend, de kamer genomen die net buiten het schootsveld van het geschut lag.

De correspondenten in Hotel Florida werkten onder moeilijke omstandigheden. Door de belegering was normaal werken vrijwel onmogelijk. Het verblijf in de stad en het reizen naar het front leverde voortdurend gevaren op. Bijna dagelijks was het een worsteling een telefoon of telegraafapparaat te bemachtigen in het gebouw van de censoren van de republikeinse regering. Het contact met de censoren leverde ook nog eens talloze aanvaringen op, omdat niet ieder bericht wat het land uit zou gaan hun goedkeuring kon wegdragen.

Martha Gellhorn in Spanje

Anti-Franco

Voor de meeste correspondenten lag de sympathie duidelijk bij de republiek Spanje en niet bij de opstandelingen van Franco. Meer en meer raakten degenen die het beleg meemaakten overtuigd van de legitimatie van de strijd van de republiek.

Journalisten met een dergelijke opvatting, van wie juist verwacht werd dat zij een objectief verslag zouden leveren maar die toch blijk gaven van loyaliteit met de republikeinse zaak en dat in hun artikelen probeerden uit te drukken, kwamen daardoor soms in een lastige positie.

Gezien de anti-interventie politiek van Engeland, Frankrijk en de VS - de weigering van deze landen wapens te leveren aan de republiek - hielden veel

krantenredacties er een behouden standpunt ten opzichte van het Spaanse conflict op na. Het kwam vaak voor dat artikelen die prorepubliek of anti-Franco waren, werden gewijzigd, of niet werden geplaatst. Zo waren de kranten van de conservatieve Amerikaanse persmagnaat Randolph Hearst fel tegen de republiek. Journalist Jay Allen werd door de Hearst-krant *The Chicago Herald Tribune* ontslagen, omdat hij in zijn artikelen te veel de kant van de republiek koos.

Soms ging de sympathie van correspondenten voor de republiek heel ver. Sommigen van hen, zoals Ernest Hemingway, Martha Gellhorn, Louis Fischer, Jay Allen en George Steer, stelden zich min of meer in dienst van de republiek, soms voor hand- en spandiensten, soms voor wezenlijke zaken zoals wapenaankopen. Zij waren bijna partizanen in dienst van de republiek, constateert de Engelse historicus Paul Preston in zijn werk over oorlogscorrespondenten in Spanje.

Mikhail Koltsov (rechts) in gesprek met de anarchistische leider Durruti

Contrarevolutionair

Zo schreef de Russische schrijver en journalist Mikhail Koltsov in 1936 en 1937 vanuit Spanje een serie artikelen voor de *Pravda*, die hem in de Sovjet-Unie erg populair maakten. Voor zijn serie sprak hij onder anderen met de Spaanse president Azaña en met de anarchistische voormannen Durruti en Juan García Oliver. Er is veel gespeculeerd over Koltsovs werkelijke rol tijdens het Spaanse conflict, want hij functioneerde tevens als politiek adviseur voor de Spaanse regering en bleek in meerdere kringen invloed te kunnen uitoefenen. Vermoedelijk was hij een hoge ambtenaar bij de geheime dienst of luchtmacht van de Sovjet-Unie. Zijn wekelijkse telefoongesprekken met Stalin wijzen in die richting. Als beloning voor zijn werk in Spanje werd hij bij terugkeer in de Sovjet-

Unie in 1938 benoemd tot lid van de Opperste Sovjet. Tijdens de golf van arrestaties van 'contrarevolutionaire elementen' werd hij echter nog datzelfde jaar gearresteerd en geëxecuteerd.

Louis Fischer

Wapenembargo

Ook de Amerikaanse journalist Louis Fischer van het tijdschrift *The Nation*, werd er van beschuldigd een Sovjetagent te zijn. Dat was hij echter niet, ook al woonde zijn gezin in Moskou. Fischer had aanvankelijk sterke sympathie voor het communisme en hij steunde de Spaanse republiek waar mogelijk. Hij had contacten met politici en diplomaten in Spanje, de VS en de Sovjet-Unie, was bevriend met de Spaanse president Azaña en de socialistische leider Largo Caballero. Hij sprak Russisch, Duits en Spaans en hij werd geroemd om zijn levendige en altijd zeer informatieve artikelen. Politici vertrouwden hem omdat hij altijd betrouwbare informatie wist te geven. In Spanje ging hij bijna wekelijks op bezoek bij de Spaanse premier Juan Negrín. Terwijl deze 's ochtends in bad zat, zat Fischer op het toiletdeksel met een notitieblok en bespraken zij de situatie in Spanje en de wereld. Fischer was fel tegen het door de VS afgekondigde wapenembargo tegen Spanje. In zijn contacten met diplomaten en politici, waaronder Amerikaanse congresleden, maar ook met first lady Eleanor Roosevelt, probeerde hij - tevergeefs - de VS op andere gedachten te brengen.

Wapenaankopen

Verslaggever Jay Allen, volgens velen de best geïnformeerde journalist destijds, probeerde in diplomatenkringen zijn invloed aan te wenden om het wapenembargo op te heffen. Allen had in augustus 1936 naam gemaakt met een

ijzingwekkend verslag over wat hij had aangetroffen in de arena van Badajoz, waar enige dagen daarvoor honderden mensen door de Franco-troepen waren geëxecuteerd. Bovendien maakte hij het laatste interview met de falangistische leider José Antonio Primo de Rivera, voordat deze werd geëxecuteerd. Jay Allen poogde tijdens de burgeroorlog in Londen wapens te kopen voor de republiek. In de jaren veertig zette hij zich aan een gedetailleerde geschiedschrijving van de Spaanse burgeroorlog, geassisteerd door de jonge Amerikaanse academicus Herbert Southworth en de latere historica Barbara Tuchman, een werk dat helaas nooit is voltooid.

Guernica na het bombardement

Bombardement

De Engelse journalist George Steer ging ook ver in zijn steun voor de republiek. Steer zag zijn journalistiek als deel van de strijd tegen het fascisme. Voordat hij in Spanje op reportage ging, had hij als oorlogsverslaggever voor *The Times* al ervaring opgedaan in Ethiopië, waar Italië als opkomende koloniale mogendheid oorlog voerde.

Nog meer dan met de Spaanse republiek, sympathiseerde Steer met de strijd van de Basken voor onafhankelijkheid. Hij deed verslag van de val van Irún en van het bombardement op Bilbao, waarbij hij heet van de naald sprak met ooggetuigen en overlevenden. Zijn verslag van zijn belevenissen in het door de Duitse Luftwaffe gebombardeerde Guernica, bracht na publicatie in *The Times* en *The New York Times* op 27 april 1937, een ware schokgolf teweeg in de publieke opinie. Voor het eerst in de wereldgeschiedenis was er sprake geweest van een systematisch bombardement op een stad bevolkt door een weerloze burgerbevolking.

Pablo Picasso - Guernica

Picasso

Het artikel van Steer deed velen beseffen dat er in Spanje geen sprake was van een opgeklopt conflict, maar dat er werkelijk een oorlog gaande was. De eerder genoemde Herbert Southworth, die in 1977 de meest omvangrijke studie over het bombardement op Guernica zou publiceren, noemt het verslag van Steer 'waarschijnlijk het meest belangrijke, door een verslaggever gedurende de burgeroorlog, geschreven artikel'. Het werd enige dagen later gepubliceerd in het Franse communistische dagblad *L'Humanité*. In Parijs kreeg Pablo Picasso het artikel onder ogen. Hij onderbrak meteen zijn werkzaamheden en zette zich aan een schilderij over de verschrikkingen van het bombardement: *Guernica*.

De verdienste van Steer is dat hij als eerste aantoonde dat de vernietiging van Guernica niet het werk was van communistische saboteurs of een poging was van de republikeinse regering om de nationalisten in diskrediet te brengen, zoals Franco later verkondigde. Het bombardement was wel degelijk een bewust opgezette actie tegen burgers, teneinde de moraal in de republiek en het naar onafhankelijkheid strevende Baskenland te kunnen breken.

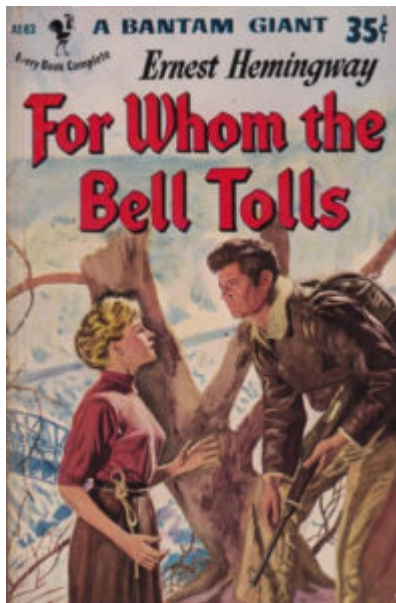
George Steer

Geschiedvervalsing

Tot in de jaren zeventig kwamen er vanuit het Franco-kamp beschuldigingen aan het adres van George Steer.

Hij zou hebben gelogen over wat hij in Guernica had gezien en zijn boek *The Tree of Gernika* zou alleen maar een verdediging zijn van de strijd voor Baskische onafhankelijkheid. Het artikel van Steer echter zette de toon voor het belangrijkste over Guernica verschenen boek *Guernica! Guernica! A Study of Journalism, Diplomacy, Propaganda, and History* van Herbert R. Southworth. Southworth (1908-1999) raakte in de jaren dertig al betrokken bij het Spaanse conflict. Hij assisteerde Jay Allen bij diens werk en schreef artikelen over de burgeroorlog. Na de Tweede Wereldoorlog reisde hij door Spanje en verzamelde hij boeken en affiches over de burgeroorlog. In zijn boek wist hij alle propagandamythes van het Franco-regime door te prikken, en exact aan te geven waar het regime bezig was de geschiedenis te vervalsen. Het boek tornde aan de peilers van het regime: de Spaanse regering zette een speciale afdeling op om de eventuele effecten van de publicatie op de Spaanse bevolking te kunnen bestrijden. Southworth werd door Franco uitgeroepen tot staatsvijand nummer één. Het weerhield hem er niet van door te gaan met het ontzenuwen van de geschiedenis zoals die door Franco werd voorgesteld. Hij verdiepte zich in de geschiedkundige vervalsingen die over het bombardement op Guernica werden verkondigd.

Zijn boek is een nauwgezette reconstructie van de gebeurtenissen op 26 april 1937. Vooral is het een speurtocht naar de waarheid van die dag en een meedogenloze afrekening met de geschiedvervalsing door de Franco-historici.

Wereldoorlog

Madrid viel uiteindelijk op 28 maart 1939 in handen van de troepen van Franco. Daarmee was het lot van de Spaanse republiek bezegeld en zuchtte het land tot 1975 onder de dictatuur van Franco. Niemand van de buitenlandse correspondenten maakte die inname van Madrid mee.

George Steer kwam in 1944 om het leven bij een auto-ongeluk in Birma. In Guernica wordt hij geëerd met een plaquette en is een straat naar hem vernoemd. Louis Fischer keerde zich na de oorlog fel tegen het communisme en gaf lessen over de Sovjet-Unie. Jay Allen schreef oorlogsreportages vanuit Vichy-Frankrijk en Noord Afrika. Hemingway trok zich terug in zijn huis in Havana om zijn roman over de Spaanse Burgeroorlog *For Whom the Bell Tolls* te schrijven. Martha Gellhorn trouwde in 1940 met Hemingway en keerde in 1944 terug naar Europa en schreef reportages over de laatste dagen van de Tweede Wereldoorlog. Virginia Cowles werd tijdens de Tweede Wereldoorlog een gedreven oorlogscorrespondente maar legde zich na de oorlog toe op het schrijven van historische werken, onder andere over Churchill, de Romanovs en de familie Astor. Robert Capa werd als oorlogsfotograaf wereldberoemd.

De journalisten hielden zich dan wellicht niet exact aan de opdrachten van hun kranten, hun reportages vanuit Spanje waren een waarschuwing voor het dreigende fascisme dat Europa spoedig onder de voet zou lopen.

Literatuur

Virginia Cowles, *Looking for Trouble*, Harper & Brothers, New York/London 1941

Caroline Moorehead, *Martha Gellhorn*, Random House, London 2004

Paul Preston, *We Saw Spain Die, Foreign Correspondents in the Spanish Civil*

War, Constable, New York 2009

Herbert Southworth, *Guernica! Guernica! A Study of Journalism, Diplomacy, Propaganda, and History*, University of California Press, 1977;

Amanda Valli, *Hotel Florida. Truth, Love and Death in the Spanish Civil War*, Bloomsbury. London 2014.

Extra: <http://rozenbergquarterly.com/martha-gellhorn-a-furious-footnote-in-history/>

Guernica Documentary

Riches To Rags To Virtual Riches: The Journey Of Jewish Arab Singers

*Shoshana Gabay. Ills.
Joseph Sassoon Semah*

Some of the most revered musicians from the Arab world moved to Israel in the 1950s and 60s, where they became manual laborers and their art was lost within

a generation. Now, with the advent of YouTube, their masterpieces are getting a new lease on life and new generations of Arab youth have come to appreciate their genius. Part one of a musical journey beginning in Israel's Mizrahi neighborhoods of the 1950s and leading up to the Palestinian singer Mohammed Assaf.

The birth of the Internet awakens our slumbering memory. Sometime in the 1950s and early 1960s, the best artists from the metropolises of the Levant landed on the barren soil of Israel, from: Cairo, Damascus, Marrakesh, Baghdad and Sana'a. Among them were musicians, composers and singers. It didn't take them long to find themselves without their fancy clothing and on their way to hard physical work in fields and factories. At night they would return to their art to boost morale among the people of their community. Some of the scenes and sounds which at the time would not have been broadcast on the Israeli media have little by little, been uploaded to YouTube in recent years. Through the fall of the virtual wall between us and the Islamic states, we have been exposed to an abundance of footage of great Arab music by the best artists. This development has liberated us from the stranglehold and siege we have been under, allowing us to reconstruct some of the mosaic of our Mizrahi childhood, which has hardly been documented, if at all.

We should remember that in the new country, as power-hungry and culturally deprived as it was in the 1950s and 1960s, the impoverished housing in the slums of the Mizrahi immigrants was a place for extraordinary musical richness. The ugly, Soviet-style cubes emitted a very strong smell of diaspora. At night, the family parties turned the yards, with the wave of a magic wand, into something out of the Bollywood scenes we used to watch in the only movie theater in our neighborhood. On the table, popcorn and a few 'Nesher' beers and juices. At a Yemenite celebration one would be served soup, pita bread, *skhug* and *khat* for chewing, and at that of the Iraqis, the tables would have kebabs and rice decorated with almonds and raisins. A string of yellow bulbs, as well as a beautiful rug someone had succeeded in bringing from the faraway diaspora, hung between two wooden poles. There were a couple of benches and tables borrowed from the synagogue, and sitting on the chairs, in an exhibit of magnificent play, were the best singers and musicians of the Arab world.

It is worthwhile to reflect upon those rare times, just before the second generation of Mizrahim began trying to dedicate itself to assimilating in the

dominant culture. Those were the days when the gold of generations still rolled through the streets of the Mizrahi neighborhoods and through its synagogues. We should step back for a moment and allow ourselves to look at what we had, what was ours, and what ceased to be ours.

An example of the musical paradise in which we lived can be seen in a video recording from a little later – apparently from the early 1990s. At that time, Mizrahi musicians of all origins were already mingling at each other's parties, which we see here in a clip of a Moroccan *chafлах*. The clip, uploaded by Mouise Koruchi, does not tell us where and when the event took place. The musicians in this clip are: Iraqi Victor Idda playing the qanun, Alber Elias playing the Ney flute, Egyptian Felix Mizrahi and Arab Salim Niddaf on violin. One of the astonishing singers is the young Mike Koruchi, tapping the duff and singing with a naturalness as if he never left Morocco, a naturalness that our own generation in Israel has lost. Indeed, it turns out that back then he used to visit Israeli frequently but did not actually live there.

Following him, we see some older members of the community appear on the stage: Mouise Koruchi sings 'Samarah,' composed by Egyptian singer Karem Mahmoud; after him comes Victor Al Maghribi, the wonderful soul singer also called Petit Salim (after the great Algerian singer Salim Halali); Mordechai Timsit sings and plays the oud; and Petit Armo (father of the famous Israeli singer Kobi Peretz) rounds out the team. This performance could easily be included in the best festivals in the Arab and Western world, complete with Al Maghribi's beautiful clothes and the rug at the foot of the stage.

Next up, we encounter rare footage of singer Zohra al-Fassia wearing beautifully stylish clothes, recorded in her flat in a public housing project, surrounded by treasures from the Moroccan homeland. The clip demonstrates a little more of the musical beauty and the aesthetic of the small celebrations in the development towns and neighborhoods.

In my neighborhood, which was mostly populated by Yemenites, we enjoyed a regular menu of [prayers in angelic voices](#), drifting away out of the many synagogues in the neighborhood every Shabbat and every holiday. This is a recording from government housing in Ra'anana in 1960 of 'Yigdal Elohim Chai' written by Rabbi Daniel Ben Yehuda, the rabbinic judge from Italy. The

magnificent and powerful Yemenite tune reflects, to me, more successfully than Sephardic or Ashkenazi ones, the idea of God's greatness expressed in the 13th century *piyut* (a Hebrew liturgical poem). At night the sweeping rhythm of the tin drums, the only musical instruments at Yemenite weddings and henna celebrations, called out to summon us. As soon as we heard the drums from afar we, a herd of kids, ran over to participate. Uninvited guests would never be chased away; there were hardly any fences between the houses anyway; the neighborhood felt like one huge courtyard in the middle of our house. And that is exactly the way it sounds in another recording, in the 1960s, of singer-songwriter [Aharon Amram](#), the most important musical figure among Yemenite Jews.

And now, let's take in the dances of a breathtaking singing and dancing session of Shalom Tsabari of Rosh Ha'ayin, the rhythm virtuoso and one of the greatest Yemenite singers in a late recording of from the late 1980s. (The drums he plays perfectly recall the black music which arrived in the neighborhood in the late 1960s and early 1970s. It was then that the children adapted African-American hairstyles, which miraculously suited their curly hair and prayed with intense bodily twists to the Godfather, James Brown).

In a neighborhood where the only television was in the Iraqi café with its antennae tuned to Arab stations, before the arrival of Israeli television and with few record players around, we had the good fortune to watch singers, vocal legends, who people across the Arab world would have done anything just to catch another glimpse of.

In a neighborhood where the only television was in the Iraqi café with its antennae tuned to Arab stations, before the arrival of Israeli television and with few record players around, we had the good fortune to watch singers, vocal legends, who people across the Arab world would have done anything just to catch another glimpse of.

In the next video clip, Najat Salim performs a song from the repertoire of [Saleh and Daoud al-Kuwaiti](#). Saleh, who accompanies her on the violin in this scene, is the father of modern Iraqi music and, along with his brother Daoud and other Jewish musicians, kicked off the musical revolution that took place in Iraq in the beginning of the 20th century. These musicians played a significant role in turning the ensembles called '*Chalrey Baghdad*' into orchestras in the style of

new wave Arab music. In this process, which happened in tandem with that of other Arab countries (first and foremost Egypt), western sounds began to inform the traditional Arab sound - with influences ranging from classical music to waltz, rhumba and tango. The revolution was so successful that all Arabs, from the *fellah* to the metropolitan *feinschmecker* connected to it with every fiber of their being. The footage was uploaded to the Internet by an Iraqi, who gave it the somewhat naive title, 'The Star Najat Salim,' apparently not realizing that Salim was virtually unknown in Israel.

Part of the experience of the Iraqi *chafila*, which was typical of the home where I grew up, a secular bohemia rooted in the heart of Arab culture, can be heard in the notes of this fabulous violin *taksim* composed and performed by the violinist [Dauod Aqrem](#) in the following clip, smoking and playing simultaneously. The Egyptian [Faeiza Rujdi](#), a fiercely expressive Israeli Broadcasting Authority singer whose songs were a hit in Iraqi *chafilas*, introduces Aqrem (in the clip, she sings *muwashshah*, "girdle poems," which originate in the verse of medieval Andalusia). The [next clip](#) features Iraqi *maqam* singer, poet and composer Filfel Gourgy, accompanied by Saleh al-Kuwaiti on violin, with Najat Salim beside him. The clip below shows a royal duet of the mighty Filfel and Najat singing a composition by Mulah Othman al-Musili, the poet, composer and performer of the 19th and early 20th century. Al-Musili was one the founders of the Iraqi *maqam* and a virtuoso of Turkish-Sufi music. They are accompanied by the Arab Orchestra of the Israeli Broadcasting Authority.

These links demonstrate that it is mostly Arabs who long for Gourgy. The Internet began to break down the barriers of alienation between the Arab public and Jews from Arab countries who immigrated to Israel, but the development came too late. Filfel Gourgy rose to fame only posthumously, and will never know what is written and said about him on Arabic websites today, where he is considered one of the greats among Arab musicians by music experts from academia. Nor will he ever know how often his voice reverberates on Iraqi radio heritage programs for younger generations. Filfel Gourgy did not live to see that young Iraqis who edit small documentaries on YouTube and Facebook sync stills of Old [Baghdad in the 30s](#) to his voice, his music symbolizing Baghdad the way Gershwin's embodies New York.

The *maqam* artists did not live to witness the 2008 [UNESCO resolution](#) that declared Iraqi *maqam* should be preserved as intangible cultural heritage of humanity. This very same Iraqi *maqam* was severed from the country the moment the Jews hastily packed it in their suitcases and fled to Israel. Filfel Gourgy, Saleh and Daoud Al-Kuwaity, [Ezra Aharon](#), [Ya'acov al-Ammari](#), [Yosef Shem-Tov](#), Elias Shasha, Salim Shabbat, Yechezkel Katzav, [Yusuf Zaarur](#) and many others in the Iraqi

Jewish community are displayed on the monumental wall of [the Maqam masters](#).

Meanwhile, all day long at home, the radio was tuned to a variety of Arab stations; therefore we, the children, simultaneously heard [childhood songs](#) and lullabies along with Arab children in their own countries. Twice a day, a dish was served which featured an Umm Kulthum concert as its main ingredient. And the rest of the day, we would hear Abd al-Wahhab, Abdel Halim Hafez, Farid Ismehan, Fairuz, Sabah Fakhri, Wadih El-Safi and all the rest. We watched Arabic movies on Arab TV, as well as cabaret performances and charming Arabic operettas in local cinemas, way before Israeli television started to broadcast programs in Arabic. Here is [Ya Warda](#), the cabaret song of Zohra Al Fassia, a song that touches the very core of the secular culture of the Arab Jews.

Thanks to the record shop of the 'Azzoulai Brothers' in Jaffa, the neighborhoods and the development towns could hear the singing of the musical genius Salim Halali, an Algerian Jew who, after immigrating to France managed to escape the Nazis. Later he became the idol of Algerian *rai* singers.

This refined man, composer, singer and poet alike, a Jewish homosexual who sang in Arabic in the land of the French, weaved different cultures into his singing: Andalusian, Berber and Arab. The [following clip](#) gives a short summary of the man and his achievements. Look at his fancy gala dresses in the few pictures that highlight his songs. He is all beauty, elegance and cosmopolitanism - features that the Israeli *nouveau riche* has always craved. Halali performed in Haifa in the 1960s and in the [Tel Aviv Sports Hall](#) in 1974, without any mention in the Israeli media. Thanks to Mouis Karuchi, we have the whole recording of the performance in Tel- Aviv in two parts.

We might examine more closely the odd reversal that occurred in Israel in the life of the Jewish Arabs compared to their brothers, the Jewish artists from Russia. The latter arrived over a century ago from their oppressive country to the United States, and were actually quite fortunate in gaining worldwide acclaim. If the Russian artists experienced the American dream of 'rags to riches,' then the experience of Arab Jewish artists in Israel was the reverse: "from riches to rags."

We might examine more closely the odd reversal that occurred in Israel in the life of the Jewish Arabs compared to their brothers, the Jewish artists from Russia. The latter arrived over a century ago from their oppressive country to the United States, and were actually quite fortunate in gaining worldwide acclaim. If the Russian artists experienced the American dream of 'rags to riches,' then the experience of Arab Jewish artists in Israel was the reverse: "from riches to rags."

When we say, "what once was is no more," about the Diaspora musicians who arrived in Israel, the intention is not nostalgic. It simply communicates that these great musicians had no Jewish successors. The next generation was hardly able to master the art and language of their parents. Of all the important musicians only a few played in the Arab Orchestra of the Israeli Broadcasting Authority. For instance, [Alber Elias](#), [Zuzu Musa](#) from Egypt or *qanun* player [Abraham Salman](#). It was renowned violinist Yehudi Menuhin who kissed Salman's hands, fully recognizing his genius. Those are fine examples of artists who learned music in schools and academies. Yet that sort of musical education was not available in Israel.

The students of artists such as Yosef Shem Tov were in fact Palestinians, whose elite, including Palestinian musicians, was uprooted from their homeland in 1948. There were not many Jews like the musician Yair Dalal who took the trouble to come and learn from masters such as [Salim al-Nur](#). Al-Nur composed pieces of intellectual and emotional complexity. But on YouTube, a melody he composed at the age of 17 in Iraq, 'Oh You Bartender,' attracted many listeners in the Arab world: it was sung by Jewish singer [Salima Murad](#), the national singer of Iraq, and the words were written by the poet and caliph of the house of Abbas, Ibn Al-Mu'tazz of the 9th century.

Salim Halali. He is all beauty, elegance and cosmopolitanism - features that the Israeli nouveau riche has always craved.

Hand in hand with the erasure of the active role of the Jews (sometimes as an avant-garde) in the creation of modern Arabic music, the number of Jewish listeners has declined. In the first Mizrahi immigrant generation, those in the Mizrahi Jewish community still completely understood both the palimpsest of this high musical language that was developed, layer by layer, over generations and the musical talent of the geniuses of their generation. They continued to consume this music over the entire course of their lives. High art and popular culture were not considered separate entities. Everyone was a connoisseur. As the years went by, the audience grew older. The young generation turned to 'Hebrew' music and was asked to abandon its roots. According to the conventions of Arab culture, an artist needs an audience that can understand what he (or she) sings about, and that would discern the beauty in the musical phrasing he sings or plays. She needs this sigh of pleasure and wonder: 'aha' or 'alla.' Without this feedback, he cannot sing and play. This sudden breach in a naturally developing culture was the reason our musical heritage died.

Logging in to Arab cyberspace, when entering the names of those forgotten artists in Arabic, we will find out that their names are cherished by musicologists on musical forums, in discussions on Iraqi television and radio, and in audio and video clips uploaded by Arab internet users. The acceptance of and excitement over the best of our artists evokes sad thoughts of those who were supposed to be our brothers in Israel.

In Israel, the conversation of the greatness of these musicians has become strange. How is it possible to describe that which is no longer apparent? Many of

the youth in Israel no longer understand profoundly the beauty of the sound in the manner of their parents and grandparents and the current young generation of Arabs. One can always praise and exalt, yet she who has Arabic music for breakfast, without saying a word, already knows that Salim Halali and Filfel Gourgy reach great heights. Of course it is possible to talk about the past status of the distinguished musicians and to bring historical evidence to their detractors, that Saleh al-Kuwaity and Zohra al-Fasia were the artists of the king. Yet this is a defensive discourse. After all, the essence of our tragedy is not that al-Fasia does not have a king to sing to. The problem is that she has no one to sing to.

And this is what Salim Halali sings about in "[Ghorbati](#)" ([my Alienage](#)), a beautiful lamentation about the exile of the eternal wanderer in the places of others (loosely translated): "I, who was silver, turned into copper and the garment I was wearing left me naked. I, who gave advice to the others, now have lost my mind, my wisdom turned to madness.

—

[Read part two of this article here](#)

This post by Shoshana Gabay was taken partly from a movie synopsis she wrote a few years ago about Filfel Gourgy, which was rejected by the Israeli Film Fund. It originally appeared in Hebrew on [Haokets](#).

Translated by Benno Karkabe, Noa Bar and Orna Meir-Stacey